

முதலிடம் தேவனுக்கு - கடைசி இடம் சுயத்துக்கு GOD FIRST - SELF LAST

கர்த்தருடைய உண்மை ஜனங்கள் எல்லோரும், அவரது பரிசுத்த ஆவியால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டவர்கள். இவர்கள் புதுசிருஷ்டிகளாக அழகான குணாதிசயங்களை உடையவர்கள். அப்போஸ்தலர் இதனை விளக்கும்போது,

“பரம அழைப்புக்குப் பங்குள்ளவர்களாகிய பரிசுத்த சகோதரர்கள்” என்கிறார்(எபிரேயர்3:1). “பிறப்பித்தவரிடத்தில் (பரலோகப்பிதா) அன்புகூருகிற எவனும் அவரால் பிறப்பிக்கப்பட்டவரிடத்திலும் அன்புகூருகிறான் (1யோவா5:1). வசனம் எவ்வகையான உணர்வில் பேசினாலும், ஒரு மனிதப்பிறவியை பரலோகப்பிதா எதுவும் செய்வதற்கு அதிகாரம் பெற்றிருக்கிறார், அவனை ஏற்றுக்கொள்கிறார், விசேஷமாக ஒருவனை தன் புத்திரனாக ஏற்றுக்கொண்டிருப்பாராகில் என்பது, இருதயத்தில் நேர்மையும், பிரதிஷ்டைசெய்யப்பட்ட சித்தமுமாகிய நேரிய குணாதிசயத்தை முக்கியப்படுத்துகிறது. அந்நபரிடத்தில் இக்குணங்களை வெளிப்படையான நடக்கையிலும், வார்த்தைகளிலும் நம்மால் காணமுடிந்தாலும், காணமுடியாவிட்டாலும் சரி, தேவன் அவர்களது இருதயத்தை அறிகிறார். அவர்கள் புத்திரர் நிலைமையின் குணாதிசயங்களில் இருப்பதைக் காண்கிறார் என்று நாம் அவர்களைக் குறித்து எண்ணும்போது அனுமானிக்க வேண்டும். தெய்வீக ஞானத்தில் நம்பிக்கைகொண்டுள்ள நாம், கர்த்தருடைய பிள்ளைகள் அனைவரையும் கிறிஸ்துவுக்குள்ளான புதுசிருஷ்டிகளாக ஏற்றுக்கொள்வதே முறையானதாயிருக்கும். இவர்களுக்கு பழையவைகள் ஒழிந்துபோயின, அனைத்தும் புதிதாயின. ஆனால் நாம் இந்த பொக்கிஷத்தை மண்பாண்டங்களில் பெற்றிருக்கிறோம் என அப்போஸ்தலர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். ஆவிக்குரிய பூரணசாரங்கள் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட சித்தத்திற்கும் நல்ல இருதயங்களுக்கும் இன்னும் கொடுக்கப்படவில்லை, இயங்குவதும் இல்லை. அவர்கள் எளியவர்களும், அபூரணருமாக, மரணத்துக்கு ஒப்புக்கொடுத்த தங்கள் மாம்சத்திலிருந்துகொண்டு செயல்படவும் பேசவும் முடியும்.

ஓ! புதுசிருஷ்டியின் நிஜமான உணர்வுகளை நம் அபூரண சாரமும் அபூரணமான நாவும் தவறாக வெளிப்படுத்திவிடுகிறது. நமது நிஜமான உணர்வுகளை திக்கிப்பேசும் நம் நாவுகள் சரியாக வெளிப்படுத்தத் தவறுவதால், நாம் பிறரால் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுகிறோம். நம் ஏழ்மை நிலையிலுள்ள நமது மூளைத்திறன்கள், நீதி மற்றும் அன்புக்கு ஆதரவாக இயங்க, நம் புதுசிருஷ்டியை போராடச்செய்கின்றன. இதில் துயரகரமாக புரட்டிப்போடும் நிலையும் அடிக்கடி நிகழ்கின்றன.

நீதிநியாயத்தை நாம் அடிக்கடி தவறாகப் புரிந்துகொள்வதால் செய்யவேண்டிய அவற்றை செய்யமுடிவதில்லை; அவ்வாறே

நாம் வெளிப்படுத்த விரும்பும் அன்பும், மற்றவர்களால் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டு, புரட்டப்படுவதால் நமக்கும் அதிருப்தி ஏற்படுகிறது. நமது ஆரம்பகால கிறிஸ்தவ அனுபவத்தில், நமது மடத்தனமான தவறுகளை காணத்தவறி, நாம் நன்மை செய்கிறோம் என்று தவறாக எண்ணிக்கொண்டு, அடுத்தடுத்து நமக்கு நாமே காயத்தை வருவித்துக்கொண்டோம். பிற்பாடு, நம்மிடமுள்ள அபூரணமான எண்ணங்கள், கிரியைகள், வார்த்தைகள் மற்றும் பகுத்தறிவு ஆகியவற்றை காணத்துவங்கினோம். அதினால் நாம் செய்யவிரும்பின அநேகத்தில், எவ்வளவு குறைவாக நாம் நிறைவேற்றினோம் என்று கண்டுணர்ந்து, நாம் முற்றிலும் சோர்வடையும் அபாயத்தில் இருந்தோம். ஆகவே நமக்கு கர்த்தருடைய வார்த்தையிலிருந்து உற்சாகப்படுத்துதல் தேவையாயிருந்தது. அதன்படி, தேவன் இருதயத்தைப் பார்க்கிறவர், மாறாக புற அழகையும் தோற்றத்தையும் பாரார் என்று நமக்கு நிச்சயப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனால் இருதயத்தில் தூய்மையுள்ளோர் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு, தேவனைக் காண்பார்கள். அவர்களுடைய மாம்சத்தின் பலவீனங்கள் இருந்தபோதிலும் அவற்றை தைரியத்தோடு எதிர்த்துப் போராடுவார்கள்.

நம் இருதயங்களில் முதலாவது தேவனே

தேவனிடத்தில் நம் உண்மையை நிரூபிக்க முயற்சிக்கவும், தன் மாம்சத்தின் அபூரணங்களை போரிட்டு வீழ்த்தி ஜெயிக்கவும், புதுசிருஷ்டிக்கு உதவிகரமாக இருப்பது அநேக ஒழுக்கவிதிகளும், பழக்கவழக்கங்களாகும். அதாவது, தேவனுடைய வார்த்தையைக் கற்றல், இடைவிடாத விழிப்புணர்வு, பரிசுத்த ஆவியின் கணிகளை உற்பத்திசெய்ய முயற்சித்தல், ராஜரீகப் பிரமாணத்தை நினைவுகூருதல் போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய பலதரப்பட்ட ஒழுக்கவிதிகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஆனால் தற்போது நாம், ஒரு பொதுவான ஒழுக்கவிதியையே கவனிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறோம். இந்த விதியானது, நம் அனைத்து சிந்தனைகள், வார்த்தைகள் மற்றும் செயல்பாடுகளுக்கும் பொருந்துமளவு விசாலமானதாக தோற்றமளிக்கிறது. இந்த ஒழுக்க விதி பின்பற்றப்படுமானால் முழு ஜீவியமும் முறைப்படுத்தப்படும். அந்த ஒழுக்கவிதி என்னவெனில், முதலிடம் தேவனுக்கே, கடைசி இடம் சுயத்துக்கே!

பழைய சிருஷ்டியைப் பொருத்தவரை, இது கடினமான விதியாக இருக்கும். விசேஷித்தவிதமாக சுயத்துக்கு கடைசி இடம் ஒதுக்கும்போது, பழைய மனுஷன் இதற்கு எதிராக கலகம் பண்ணுவான். ஆனால் “முதலிடம் தேவனுக்கே” என்ற விதியைப் பொருத்தவரை, பழையசிருஷ்டி உண்மையாகவே ஆட்சேபம்

தெரிவிக்கமுடியாது. ஏனெனில், சிருஷ்டிகருக்கு செய்யவேண்டிய கடமைப்பொறுப்புக்கள் உண்டு என்பதை சபாவமனிதர்கூட உணர்ந்திருக்கின்றனர். ஆனால் ஒரு புதுசிருஷ்டி இந்த கடமைப் பொறுப்பை ஒரு விசேஷ வெளிச்சத்திலிருந்து பார்க்கிறான். இந்த விசேஷவெளிச்சம் கர்த்தரிடத்தில் தன்னை முழு தத்தம் செய்ய வழிநடத்தி, மாம்சத்தில் வேரூன்றியிருக்கிற பாவத்துக்கெதிராக இயேசுவின் கொடியின்கீழ் நல்ல போராட்டம் போராடுவதற்கு தன்னை உட்படுத்துகிறான். மேலும் இந்த போராட்டத்தை மரணபரியந்தம் உண்மையோடு போராடவேண்டும். இந்த பிரதிஷ்டை செய்தபிறகு, அந்நபர் தேவனை முதலாவதாகவும் இயேசுவை அடுத்ததாகவும், தன்னை இவர்களுக்கும், அவர்களிருவருக்கும் பிரதிநிதிகளாயிருக்கின்ற கொள்கைகளுக்கும் ஊழியக்காரனாயும் ஒப்புக்கொடுக்கவேண்டும். இந்தக் கொள்கைகளுக்கு ஊழியம்செய்யும்படி, தன் மாம்சத்தை மரணபரியந்தம் ஒப்புக்கொடுத்திருக்கிறான்.

ஆனால் கொள்கைகளை புரிந்து ஏற்றுக்கொள்வது ஒருபுறமிருக்க, அன்றாட வாழ்க்கையிலும், சபையிலும் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவது மற்றொரு காரியமாயிருக்கிறது. நம் இல்லத்திலும் தனிப்பட்ட நடவடிக்கைகளிலும் தேவனுக்கு முதலிடம் கொடுப்பது என்பதன் அர்த்தம் என்னவெனில், பூமிக்குரிய எல்லா ஆர்வங்களும், சந்தோஷங்களும் கீழ்ப்படுத்தப்படவேண்டும். தேவசித்தமும் தேவஊழியமும் தேவனுடைய நாமத்தை கனப்படுத்துவதும், நம் ஒவ்வொரு நாள் நடவடிக்கையிலும், நம் எல்லா வார்த்தைகளிலும், நம் எல்லா பரிமாற்றங்களிலும் நம் சிந்தனைகளிலும் மிக பிரதானமான பங்கை பெறவேண்டும்.

கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய சபைக்கு இக்கொள்கையை விஸ்தாரமாக்கும்போது இந்த ஆவியை எல்லா சகோதரர்களும் பெற்றிருந்தார்களேயானால், மிக உயரிய இலட்சணங்களையும் பழக்கவழக்கங்களையும் சபை கொண்டிருக்கிறது என்பதை குறிப்பாய்க் கூறும். சண்டை அல்லது வீணான புகழ்ச்சியினாலோ எவற்றையும் செய்யமுடியாது. மாறாக, தேவனை முதலாவதாகவைத்து, அவருக்கு மகிமை சேர்ப்பதன்மூலமாக மட்டுமே அடையமுடியும் என்று அப்போஸ்தலர் புத்திமதி கூறுகிறார். இப்படி செய்யும்போது, நமது தொழுகையிலும் துதித்தலிலும், வேதத்தைக் கற்றலிலும் ஆகிய எல்லாக் காரியங்களிலும் பெருமையோ அல்லது பெரும் விருப்பமோ சுயநலமோ, பாரபட்சமோ, வஞ்சனையோ அகன்றுபோகும். தேவன் முதலாவதாக இருக்கும்போது, நம் மாம்சத்தில் வேரூன்றியிருக்கிற

தீமையின் குணங்கள், நம் தேவனுடைய சித்தத்துக்கு எதிராய் இருக்கின்றன என்பதை அறிந்துகொள்வோம்.

கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்துதல்

சபையின் ஊழியர்களைத் தேர்வுசெய்யும்பொழுது, தேவனே முதலாவது என்ற கட்டளை என்ன பொருள் தருகிறதென்றால், வாக்களிக்கின்ற ஒவ்வொருவரும் தேவசித்தம் இன்னதென்று தாம் நம்புவதை தேடி ஆராய்ந்து வாக்களிக்கவேண்டும். இதனால் தன் சுய சித்தத்தையும், மற்ற சகோதர சகோதரிகளுடைய சித்தத்தையும் முழுமையாக தள்ளிவிடமுடியும். இத்தன்மைப்படி நடக்கும்போது, “தேவனே முதலாவது” என்ற சிந்தனை அவனை தனிப்பட்ட நிலைப்பாட்டை எடுக்க வழிநடத்திச்செல்லும். வேதாகமம் கூறுகிற இரக்கம் மற்றும் அன்பின் நெறிப்படி பரிசுத்தஆவி அல்லது சாந்தம்,

தயாளகுணம், பொறுமை, நீடிய சகிப்புத்தன்மை, சகோதரசிநேகம், அன்பு ஆகிய குணநலன்களை அடையும்படி வழிநடத்தும். கர்த்தரோடு போட்டிபோடும் நமது ஈர்ப்புக்கள் அனைத்தையும் விட்டுவிட்டு, தேவனை முதலாவதாக வைக்கும்போது, அப்படிப்பட்ட முயற்சிக்காக நிச்சயம் ஆசீர்வாதம் பின்தொடரும்.

சுயத்தை கடைசியாக வைப்பதற்கு தீர்மானம் எடுத்தல், அப்போஸ்தலரது புத்திமதியின் சாரத்தை பொருள்படுத்துகிறது; “ஒன்றையும் வாதினாலாவது வீண் பெருமையினாலாவது செய்யாமல், மேலும், “கனம்பண்ணுகிறதிலே ஒருவருக்கொருவர் முந்திக்கொள்ளுங்கள்” (பிலிப்2:3; ரோம12:10). நாம் பன்னிரண்டு அப்போஸ்தலர்களது பதிவேடுகளை திருப்பிப் பார்க்கும்போது, இராஜ்யத்தில் தங்களுக்குள் யார் பெரியவனாயிருப்பான் என்றும் எவ்வாறு போராடினார்கள் என்பதையும் பார்க்கமுடிகிறது. ஆனால் பெந்தெகொஸ்தே நாளில் அவர்கள் பரிசுத்தஆவியால் ஜெனிப்பிக்கப்படு முன்னர் இந்தப்போராட்டம் நடந்தது. பெந்தெகொஸ்தே நாளுக்குப்பிறகு ஆவியில் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டோரிடையே அப்படிப்பட்ட ஆவி அகன்றுபோனதை வெளிப்படையாகவே காணமுடிந்ததில் எத்தனை மகிழ்ச்சியடைகிறோம்! “சுயத்துக்கு கடைசி இடம்” என்றவிதி, அப்போஸ்தலரிடையே இருந்திருக்கும். அவர்கள் கர்த்தருடைய வசனத்தின் கொள்கைகளுக்கு உண்மையாகவே ஆதரவு அளித்தார்கள். மேலும் நற்காரியம் செய்வதில் ஒருவருக்கொருவர் உற்சாகமுடிக் திடப்படுத்தி வந்தனர். அவர்களோடு நாம் எந்தளவு மகிழவேண்டும்!

ஆனால் நாம் வாழும் நாட்களில், பரிசுத்தஆவியால் ஜெனிப்பிக்கப்படுதலை அடைந்ததாக வெளிப்படையாகக் கூறுபவர்களில் சிலர், இவர்களது உடன்படிக்கைகளைக் குறித்து நாம் சந்தேகப்படாதிருந்தபோதிலும், சுயத்தை கடைசியாக்குவது தொடர்பான பாடத்தைக்

கற்கவில்லைபோல் தோற்றமளிப்பது, நம்மை எவ்வளவு துயரத்தில் ஆழ்த்துகிறது! “ஏற்ற காலத்தில் தேவன் உங்களை உயர்த்தும்படிக்கு அவருடைய பலத்த கைக்குள் அடங்கியிருங்கள்” (1பேது5:6). சிலர் எப்பொழுதாவது, மூப்பர்களாகவோ அல்லது உதவிக்காரர்களாகவோ பணிசெய்ய ஆவலாயிருக்கின்றதையும், இந்த ஊழியத்துக்கென்று அவர்களைத் தெரிவுசெய்யாதபட்சத்தில் அவர்கள் காயப்பட்டதைப்போன்ற உணர்வை அடைவதை நாம் கண்டறிகிறோம். இவ்விஷயத்தில் மேலானதும், விசாலமானதுமான பார்வையை அவர்களால் அடையமுடிவதில்லை என்பது எப்படிப்பட்ட பரிதாபகரமான நிலை! நாம் அவர்களுடைய இருதயங்களைக்குறித்து வினா எழுப்புகிறதில்லை; எவ்வளவுதூரம் சத்தியத்தில் தரித்திருக்கிறார்களோ, கர்த்தருடைய ஆவி அவர்களிடமிருந்து எடுக்கப்படாது என்று நாம் ஏற்றுக்கொள்ளலாம். சபையில் தலைமையத்துவ வேட்கை கொண்டு சகோதரரிடையே சுயத்தை தேடும் ஆவியை வெளிப்படுத்தும்பொழுது, “கிருபையில் எவ்வளவு குறைவாக வளர்ச்சியடைகிறோம்!

நாம் ஸ்தானத்தைத் தேடினோமானால்

அன்பு சகோதரரே, தேவனுடைய பலத்த கரங்களுக்குள் நாம் உண்மையாகவே அடங்கியிருப்போமாக. அவரது ஏற்பாடு நமக்கென நியமித்துள்ளதை பெற்று, அதுவே போதும் என்று நிறைவடைவோமாக. சபை நம்மை ஏதாவது காரணத்துக்காக மூப்பர் அல்லது உதவிக்காரர் ஸ்தானத்துக்கு தெரிந்தெடுப்பார்களானால், சபைக்கும் கர்த்தருக்கும் நன்றியுள்ளாராய் நடந்துகொள்வோமாக. மேலும் ஒரு சபையின் ஊழியக்காரர், அந்த சபைக்கு ஒரு மூத்தசகோதரராயிருக்கிறார் என்று நினைவுகூர்ந்து, தாழ்ச்சியுள்ள ஆவியில், நம்மிடமுள்ள சிலாக்கியங்களை ஒரு கொடையாக, ஒரு தயவாக உபயோகிப்போமாக. நம்மைக்குறித்து இறுதியில் கணக்கு ஒப்படைக்கவேண்டும் என்பதால், நமக்குக் கிடைக்கும் வாய்ப்புக்களையும், உக்கிராணத்துவத்தையும் ஞானமாக உபயோகிக்கத் தேடுவோமாக.

மற்றுமொரு தருணத்தில், ஏதாவது ஒரு காரணத்தின்பொருட்டு சபை நம்மை ஊழியத்துக்கு தெரிந்தெடுக்கவில்லையெனில், அது சபையின் சிறப்புரிமை என்று நினைவுகூர்வோமாக. ஆம்! சபையின் அங்கத்தினர் ஒவ்வொருவரும் தெய்வீக சித்தத்தைப் பொருத்தமட்டில், தங்களுடைய நிதானிப்பு இன்னதென்று அறிந்து, அதன்படி வாக்களிக்க கடமைப்பட்டுள்ளார்கள். தெய்வீக சித்தத்துக்கு எதிராக நாம் சண்டைச்சர்வ செய்வலாமா? கூடாது. தெய்வீக சித்தத்தைப் பொறுத்தவரையில், சகோதரரது நிதானிப்பை வெளிப்படுத்துவதைக் குறித்து கடும் விவாதம் செய்யலாமா? கூடாது. அப்படியானால் நாம் என்னசெய்யவேண்டும்? தெய்வீகஏற்பாட்டை நன்றியுள்ள இருதயத்துடன் ஏற்றுக்கொள்வதே முறையானது. மேலும் நமக்கு கிடைக்கும் வாய்ப்புக்களை பொருத்தமான

வழிகளில் உற்சாகத்துடன் ஊழியம் செய்வதே நியாயமானதாகும். கர்த்தரது ஊழியத்துக்கென தெரிந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறவர்களது வழியில் இடறுதலின் கல்லை நாம் ஏற்படுத்த தேடாதிருப்போமாக. அதற்கு மாறாக, அவர்களோடு கூட்டுறவோடு இயங்க, நம் ஆற்றல் அனைத்தையும் செலவிடுவோமாக.

எல்லாவற்றிலும் தகுதிவாய்ந்த ஒரு சகோதரன், சபையில் ஒரு உயரிய ஸ்தானமாகிய தயவைப்பெற்றிருந்து, பின்பு அந்த ஸ்தானத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டு, தரம் தாழ்த்தப்படுவாராகில், சந்தோஷமாயிருக்கக்கடவர். அந்த சகோதரனுக்காக கர்த்தரது ஏற்பாடு என்ன பாடங்களைக் கற்றுக்கொடுக்க தீர்மானித்திருக்கிறதோ, அவற்றை சந்தோஷத்தோடு கற்றுக்கொள்ளக்கடவன். வேறொரு ஸ்தானத்திலிருந்து எப்படி ஊழியம்செய்வது என்று அவர் சந்தோஷத்தோடு கற்கட்டும். தாழ்நிலையிலிருந்து உயர்த்தப்பட்ட ஒரு சகோதரன், சந்தோஷப்படக்கடவன். தெய்வீக மேற்பார்வையின்கீழ் நமக்கு எப்படிப்பட்ட அனுபவங்கள் வந்தாலும் அவற்றை பெற்றுக்கொள்வோமாக, ஏனெனில் “அவருடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட்டவர்களாய் தேவனிடத்தில் அன்புகூறுகிறவர்களுக்கு சகலமும் நன்மைக்கேதுவாக நடக்கிறதென்று அறிந்திருக்கிறோம் (ரோமர் 8:28). தேவனையும் அவர் சித்தம் செய்ய ஆர்வமுடையவர்களாயும், அவருடைய பிள்ளைகளையும் சபையையும் முதலாவதாக வைத்திருக்க நாம் கவனமாயிருப்போமாக. அதேசமயம் நமது சொந்த ஆர்வங்களும் சுயமும் கடைசியாக இருக்கட்டும். அன்பு சகோதரர்களே, நம் மீட்பர் போதித்து முன்உதாரணமாக வாழ்ந்துகாட்டின இக்கொள்கைகளுக்கு இசைவாக யாரெல்லாம் அவ்வாறு உண்மையுள்ளவர்களாய்க் காணப்படுகிறார்களோ, படிப்படியாக மீட்பரது இராஜ்யத்தில் மேலான ஸ்தானங்களைப் பெற்றுக்கொள்வார்கள் என்று நாம் நிச்சயித்திருக்கலாம். தற்கால அனுபவங்களனைத்தும் தெய்வீக ஆளுகையால் மேற்பார்வையிடப்பட்டு, அந்த இராஜ்யத்தின் ஸ்தானத்தை அடைய தன்னை ஆயத்தம்பண்ணும்.

நாம் உயர்த்தப்படுவதற்கான நேரம் இதுவல்ல. நாம் தகுதியற்றவர்களாக காணப்படுகிற சில சபையின் ஊழியங்களுக்கு நேச சகோதரர்கள் நம்மை உயர்த்தக்கூடும். அந்த ஊழியப்பொறுப்புக்களை அடைவதன்மூலம், நாம் இறுமாப்பு உடையவர்களாக நம்மை மாற்றக்கூடும். அல்லது நமக்கு காயத்தை வருவிக்கக்கூடும். நம்மை இயக்குபவர் தேவனே, நாம் அவரது கட்டுப்பாட்டிற்குள் இருக்கிறோம் என்பதே முறையான கருத்தாயிருக்கும். இதனால் சபையாராகவும் தனிநபராகவும், நமது அனுபவங்களைக்கொண்டு நமக்கு ஆசீர்வாதங்களை பெற்றுத்தர அவரால் கூடும். நாமோ நம் போதகருடைய ஆவியின்மூலம் கர்த்தருடைய வார்த்தையை சரியாய்ப் பயிற்சிசெய்து, தேவனை முதலாவதாகவும், சுயத்தை கடைசியாகவும் வைப்பதே நமக்குரிய பணியாகிறது.